

Arrest

nr. 267 735 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker krijgt na een aanvraag op 9 oktober 2015 een verblijfsrecht in functie van de Belgische onderdaan F.O., die zijn vader zou zijn. Op 26 april 2016 verwerft hij een F-kaart, geldig tot 11 april 2021. Op 19 juli 2016 wordt verzoeker door de luchthavenpolitie in Accra, Ghana, onderschept met een vals Ghanees paspoort en wordt hem geweigerd naar Amsterdam te reizen. Op 11 september 2017 wordt verzoeker per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan hij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek

naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde zijn situatie in België correct in te schatten. Verzoeker haalt deze brief niet af bij de post. Op 9 oktober 2017, met kennisgeving op 11 december 2017, wordt ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Bij arrest nr. 206 190 van 28 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen voornoemde beslissing.

Verzoeker dient op 11 december 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 11 juni 2021 weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/12/2020 werd ingediend door:

Naam: F.
Voorna(a)m(en): I. A.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)1985
Geboorteplaats: Accra
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...) 9000 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische vader, de genaamde F. O. (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn geweest van de Belg van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Er wordt enkel en attest voorgelegd van Ria dd. 15/10/2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanuit België geld heeft overgemaakt aan betrokkene in Ghana in 2014 (4 stortingen) en 2015 (5 stortingen). Welnu, deze stortingen kunnen niet weerhouden worden als bewijs ten laste aangezien niet wordt aangetoond dat betrokkene louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van zijn onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.10.2015 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bovendien kan de referentiepersoon ook moeilijk betrokkene ten laste nemen in België. Hij stond/staat onder een collectieve schuldvordering. Dit is opgenomen op de loonfiches die zijn voorgelegd voor de maanden september; oktober en november 2020 alsook op de voorgelegde individuele rekening van 2020 voor januari tot en met december.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 ter.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, Manifeste beoordelingsfout, Machtsmisbruik

1. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten op een afdoende manier te bewijzen dat hij dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

3. Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker, die reeds op 9.10.2015 een aanvraag F-kaart heeft ingediend in functie van zijn Belgische vader O. F. en die vervolgens op 26.04.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, niet meer terug kan genieten van een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische vader (op basis van dezelfde stukken). Verzoeker was op het ogenblik van zijn aanvraag op 9.10.2015 reeds 30 jaar oud en gelet op het feit dat hij op 26.04.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, was verweerder toen van oordeel dat hij voldoende had aangetoond dat hij voorafgaande aan zijn aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verweerder motiveert in de beslissing dd. 11.60.2021 geenszins waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker dezelfde neergelegde stukken (die in 2015-2016 wel tot de afgifte van een F-kaart leidden) actueel niet meer kunnen weerhouden worden als bewijs van het "ten laste zijn" reeds in het land van herkomst. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van het redelijkheidsbeginsel en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

5. Verzoeker benadrukt opnieuw op dat hij in België reeds sedert 2015 inwoont bij zijn vader. Dat verweerder hiervan op de hoogte is. Dat gelet op deze ononderbroken samenwoning, gelet op het feit dat enkel de referentiepersoon over inkomsten beschikt (zelfs al staat hij onder een collectieve schuldvordering) en gelet op het feit dat verzoeker maatschappelijke dienstverlening noch leefloon

werd/wordt verleend (verzoeker werd door verweerder overigens niet verzocht een attest OCMW neer te leggen, cf. stuk 2), door verweerder toch niet anders kan besloten worden dat verzoeker ononderbroken in België vanaf 2015 dan ook ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon. Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden. Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden, meer bepaald liet verweerder na met de samenwoning sedert 2015 en de door hem neergelegde bewijsstukken (attest partena, overmaken geld aan verzoeker, loonstroken en huurovereenkomst) rekening te houden.

6. Dat derhalve verzoeker, gezien hij onvermogen is, gezien de financiële ondersteuning in het verleden (en heden) en gezien het inwonen van verzoeker bij zijn vader sedert zijn aankomst in België, als ten laste van de referentiepersoon dient te worden beschouwd en dat derhalve dan ook voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom hij *"niet meer terug kan genieten van een verblijfsrecht in functie van zijn vader"*. Hij stelt dat niet voldoende wordt gemotiveerd waarom de stukken, die destijds tot de afgifte van een F-kaart zouden hebben geleid, nu niet meer kunnen worden aanvaard als bewijs van het *"ten laste zijn"*.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 9 oktober 2017 ten aanzien van verzoeker een beslissing wordt genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Bij arrest nr. 206 190 van 28 juni 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen voornoemde beslissing, die steunt op artikel 44, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde het verblijf van verzoeker intrekt omdat verzoeker zijn verblijfsrecht had verkregen op grond van een vervalst paspoort.

Waar verzoeker betoogt dat in het verleden wel zou zijn aanvaard dat hij ten laste was van de Belgische referentiepersoon, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zou zijn vastgesteld dat de destijds voorgelegde stavingstukken als bewijs van het *"ten laste zijn"* zouden kunnen worden beschouwd. De aanvraag van 9 oktober 2015 die leidt tot het verwerven van een F-kaart was ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van zijn Belgische vader, waarbij de referentiepersoon moet bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en niet dat hij *"ten laste"* is. Terwijl moet worden benadrukt dat elke aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger individueel moet worden beoordeeld. Het loutere feit dat verzoeker op 26 april 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, impliceert niet dat de gemachtigde naar aanleiding van de meest recente aanvraag tot gezinshereniging niet vermocht vast te stellen dat niet voldaan is aan de door de artikelen 40bs en 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Verzoeker laat het dienaangaande motief ongemoeid: *"Er wordt enkel en attest voorgelegd van R. dd. 15/10/2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanuit België geld heeft overgemaakt aan betrokkene in Ghana in 2014 (4 stortingen) en 2015 (5 stortingen). Welnu, deze stortingen kunnen niet weerhouden worden als bewijs ten laste aangezien niet wordt aangetoond dat betrokkene louter van deze geldelijke stortingen afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, gezien er geen enkel bewijs van zijn onvermogen van in het land van herkomst werd voorgelegd."* De gemachtigde stelt vast dat de Belgische referentiepersoon in collectieve schuldenregeling zit, wat verhindert dat verzoeker door de Belgische referentiepersoon ten laste zou worden genomen. Aangezien artikel 40ter, § 2, eerste lid bepaalt dat de familieleden van de referentiepersoon moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, besluit de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag niet geacht kan worden ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker laat ook het tweede motief ongemoeid. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs vrij en rust de bewijslast op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Door louter aan te voeren dat de Belgische referentiepersoon in staat is om verzoeker ten laste te nemen, beoogt verzoeker een feitelijke herbeoordeling van de zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt vast dat door de gemachtigde rekening werd gehouden met de neergelegde bewijsstukken en het feit dat verzoeker sedert 9 oktober 2015 op hetzelfde adres als de referentiepersoon is ingeschreven. Met betrekking tot

de aangevoerde feitelijke samenwoning besluit de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat het loutere feit dat men op hetzelfde adres gedomicilieerd is niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker daadwerkelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, waar zijn naaste familie woont en waar hij sedert 2015 woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat niet op een correcte wijze rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven dat hij sedert 2015 zou onderhouden met zijn Belgische vader.

Er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig. De wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarborgen onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet) omvat reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie. Dit wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC